

leden 2014

Ade la Nivarova

Leden 2014

Obsah...1

Fejeton...2

Anketa...4

Rozhovor...5

Mgr. Radka Svobodová

Aktuality...8

Co se děje na GJW?

Úspěchy školy...13

Život maturanta...14

Divadlo Point...16

Měsíc studenta na GJW...17

ČR vs. USA...18

English Section...22

Biologické okénko...26

Biologická olympiáda

Počítačové hry...29

Povídky...30

Portál: Daleká cesta

Všechno má svůj

šťastný konec

Slovo redaktora

Zdravím vás v novém roce u dalšího vydání Wolkrovin.

Fejeton i anketu jsme tentokrát věnovali tématu novoročního předsevzetí.

Nový rok nám také přináší hned dvě nové rubriky. Tou první je Měsíc studenta na GJW, druhou pak rubrika věnovaná počítačovým hrám (říká se přece, že kdo si hraje, nezlobí ☺).

Také v tomto vydání najdete článek o tom, jak vypadá takový běžný život maturanta, nebo třeba jak to bylo s lyžařským kurzem bez sněhu. V biologické rubrice se můžete dočíst o biologické olympiádě, jejíž letošní ročník už se také kvapem blíží.

A pokud máte k časopisu nějaké připomínky či návrhy, neváhejte nás kontaktovat na e-mailu casopisgjw@seznam.cz.

Adéla Cekulová, O7.A

Novoroční předsevzetí

S každým novým rokem přichází takové ty myšlenky na to, co jsme v minulém roce nestihli, nebo co bychom chtěli udělat lépe, a tak neexistuje nic jednoduššího, než si dát nějaké novoroční předsevzetí. Třeba jsme flákali životosprávu, nebo jsme zatoužili

po samých jedničkách. No, tak proč si sami sobě neslíbit, že se polepšíme. A pokud už jste boj sami se sebou vzdali, možná, že jedno

z předsevzetí,

které si budete přát, abyste si dali ještě před Novým rokem, vznikne hned ráno, co se probudíte po Silvestru. Ale zrovna tohle předsevzetí si můžete dávat celý rok 😊. Jedno z dalších předsevzetí, co si možná

dala spousta lidí, bylo začít cvičit a konečně zhubnout ty kila, co jsme nabrali během všech Vánoc a Velikonoc v průběhu let. 😊 Tak dobře, napíšete si někam na ledničku nebo do deníčku nebo kam se ty předsevzetí vůbec píšou, že zhubnete dejme tomu

třeba 5 kilo. Začíná to dobře, máte takovou tu počáteční motivaci a jste na sebe pyšní, že jste si nějaké předsevzetí vůbec dali. Tak jdete poprvé do posilovny a odmítáte všechny dobroty, kterých je najednou okolo vás více než kdy jindy. Jak dlouho vám to vydrží? Dřív nebo později přijde nějaký zlom, prohřešek. Slíbíte si, že to bylo jen výjimečně a že dále pokračujete ve svém předsevzetí, ale z výjimky se zase stává zvyk. A vy odkládáte cvičení na potom a pak, Bohužel žádné potom už nebude. Určitě existuje spousta dalších krásných předsevzetí, které si lidé dávají. Jedna malá rada, pokud chcete něco ve svém životě doopravdy změnit, nečekejte na nějaké předsevzetí, začněte to měnit hned. Novoroční předsevzetí je pravděpodobně nejlepší způsob, jak svoje plány do nového roku neuskutečnit.

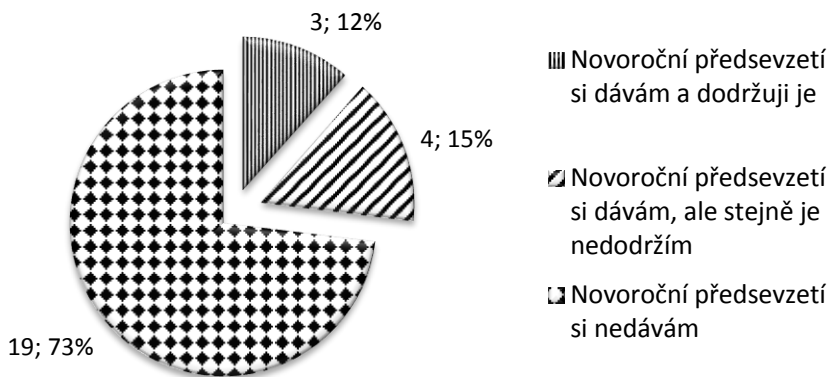

Ale pokud jste si někdo novoroční předsevzetí dali a ještě teď jste to nevzdali, přeju vám, ať se vám jej daří i nadále plnit. ☺

Aneta Daněčková, 3.A

Anketa

Jak jste na tom s novoročním předsevzetím?

S příchodem nového roku se jako obvykle objevuje otázka novoročního předsevzetí. Dávat si ho, či ne? A co teprve potom, když překousneme tohle dilema a nějaké to předsevzetí si přece jen dáme – jsme schopni ho dodržet? Tak právě toto jsme chtěli zjistit v naší lednové anketě.

Z celkových 26 respondentů si téměř tři čtvrtiny novoroční předsevzetí vůbec nedává. 15% z vás svoje novoroční předsevzetí neplní a pouze tři lidé, tedy 12%, své předsevzetí dodrží.

Nejen těm z vás, kteří si letos předsevzetí dali a zatím se jim daří jej dodržovat, přejeme hodně zdaru a pevnou vůli v novém roce.

Rozhovor s Radkou Svobodovou

Vítám vás u prvního rozhovoru v roce 2014. Pro tento rozhovor byla nejdříve vybrána paní profesorka Sadílková, ta ale bohužel rozhovor odmítla se slovy: „Nejsem Haluza, abych dávala rozhovory.“

Nakonec vám tedy přinášíme rozhovor s Mgr. Radkou Svobodovou, vyučující biologie a tělesné výchovy, která na GJW působí od roku 2004.

Kdy a proč jste se rozhodla stát se učitelkou?

Přiměli mě k tomu někteří dogmatictí učitelé mého mládí, já jsem chtěla přistoupit k práci se studenty jinak než oni.

Proč jste se rozhodla pro předměty biologie a tělocvik?

Od svých 5 let jsem dělala moderní gymnastiku, ale bohužel jsem ze zdravotních důvodů v 15 letech musela opustit závodní kariéru. I přesto zůstal sport mým koníčkem. Přidala se ještě láska k přírodě a mohla vzniknout jen kombinace tělocvik-biologie.

Na jaké škole jste studovala?

Gymnázium Zlín a poté Pedagogická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci.

Jaké máte vzpomínky na střední školu?

Vždycky jsem si uměla najít to lepší, takže dobré 😊 Nejkrásnější vzpomínku na střední školu mám stále doma – je jí můj manžel, který byl mým spolužákem.

Ráda vzpomínám na svého učitele biologie, který uměl připravit zajímavé exkurze, nádherný byl například výlet na Pálavu.

Baví Vás učení? Přemýšlela jste někdy o jiném povolání?

Učení mě baví, ale mám ráda i práci designerskou a aranžerskou, takže si myslím, že kdybych neučila, našla bych uplatnění i v jiném oboru.

Je něco, co Vás v biologii nebo tělocviku opravdu nebaví?

Velkým oříškem pro mě byla mineralogie a houby, ale zásluhou paní profesorky Pincové jsem se překousla i přes tyto nezdary.

(Poznámka paní profesorky Lakomé: houby jsou myšleny jako ta samostatná říše, ne ty živočišné!)

Jak hodnotíte GJW a studenty tady?

Ze studentů jsem vždycky nadšená a mám je ráda. Ve své práci se můžu na gymnáziu realizovat a tak je to pro mě potěšení.

(Podle slov paní profesorky jsou obzvláště dobré maturitní večírky 😊)

Jaké máte vztahy s kolegy?

Myslím, že dobré. Se svými nejbližšími kolegy určitě výborné, obzvláště v kabinetu biologie.

(Paní profesorka Lakomá tuto odpověď komentuje: „Aby nás ještě nerozsadili!“)

Jaké jsou Vaše koníčky?

Ráda lyžuji, plavu, dělám vysokohorskou turistiku. Můj muž by vám řekl, že ráda uklízím *(tuto informaci potvrdila i paní profesorka Lakomá)*, ráda také vařím a trávím čas se svou rodinou.

Ráda čtu, mou oblíbenou autorkou je Bára Nesvadbová, ze staré klasiky, například Dostojevského nebo Tolstého. Ráda si přečtu i dobrou detektivku, jednu dobu jsem byla fanynkou Michala Viewegha, z dalších autorů mám ráda třeba Milana Kunderu, Otu Pavla nebo Jiřího Žáčka.

V poslední době mám také jedno velké hobby, kterým je pomoc mé dceři v přípravě při studiu na gymnáziu. Ně kterým svým kolegům jsem velmi vděčná za obohacení mých dosavadních znalostí. Jen houšť!

Aktuality

Co se děje na GJW?

90. výročí úmrtí básníka Jiřího Wolкера

V pátek 3. ledna 2014 si studenti a učitelé připomněli 90. výročí úmrtí básníka Jiřího Wolкера položením kytky k jeho pomníku a jeho hrobu. Na Městském hřbitově v Prostějově přednesla studentka Aneta Daněčková báseň Odjezd.

Pokládání kytic k pomníku Jiřího Wolкера v centru města a na jeho hrobě na Městském hřbitově v Prostějově.

Lyžařský kurz prvních ročníků a kvint

Ve dnech 5. – 10. ledna 2014 se studenti prvních ročníků a kvint zúčastnili lyžařského kurzu v Beskydech.

Na letošní lyžařský kurz asi nikdo z nás jen tak nezapomene. Bylo teplo, nebyl sníh, párkrát nám i zapršelo, chatu jsme sdíleli s malejma prckama z cizí školy, ale co už? Užili jsme si to!

Lyžák bez sněhu je sice trochu zvláštní představa, ale učitelé se snažili a my tak dostali šanci lyžovat alespoň dva dny v Mezivodí, kam nás dovezl autobus. Svah tak sice nebyl nejlepší, ale v okruhu několika desítek kilometrů se nic lepšího hledat nedalo.

Byli jsme rozřazeni do skupin, a když jsme zrovna neměli den na svahu, chodili jsme na procházku- někam nahoru, kde byla chata s čajem, a jak spousta z nás ocenila, i wifi, která na naší chatě jaksí nebyla a my tak zůstali u pexesa, pokeru, flašky a ostatních „věcí“.

Jaká byla strava? No, neumřeli jsme, takže není důvod k panice, a ti, co chtěli, dokoupili zásobu sladkostí v hospodě v přízemí.

Dva večery jsme si chystali zábavu sami a ten poslední byla diskotéka na vedlejší chatě, kde nám otevřeli bar a obstarali sterea, s tím, ať si vybereme hudbu, kterou chceme.

Sečteno a podtrženo, lyžák skončil úspěšně, žádná vážná zranění nenastala, nikdo nebyl poslán domů a všichni jsme se vrátili zpět před školu, na kterou jsme si celý týden ani nevzpomněli. Takže úspěšný konec lyžařského kurzu 2014...

Kateřina Šimková, O5.B

LiStOVÁní

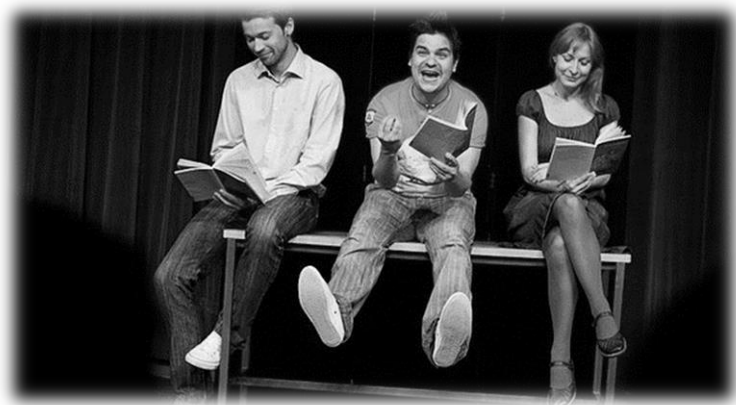
Dne 8. 1. 2014 se třídy vyššího gymnázia (pozn. redakce: kromě prvních ročníků a kvint, které se účastnily lyžařského kurzu) zúčastnily představení v Městském divadle Prostějov s názvem Listování: Život k sežrán. Cílem

projektu Listování, který funguje již od roku 2003, je nejen poutavě přiblížit konkrétní dílo vybraného autora, ale především vzbudit u mladých lidí zájem o čtení a knihy samotné.

Formou scénického čtení představují Lukáš Hejlík, Lenka Janíková a Alan Novotný příběh z pera francouzského spisovatele Mikaëla Olliviera o dospívajícím francouzském studentovi Benovi, který řeší problémy především se svou nadváhou a také se svou první láskou, krásnou spolužačkou Claire.

Jelikož jsme již takovouto netradiční adaptaci knihy měli možnost vidět (v lednu 2013 jsme se zúčastnili představení knihy Gottland), většina z nás věděla, že to bude opravdu stát za to.

Naprostou bezprostředností a především moderním vyjadřováním si herci okamžitě získali pozornost celého publika. I když byla jedinou kulisou hudební reprodukce, dokázali protagonisté svým vtipem, pohotovostí a skvělou improvizací vytvořit věrohodné prostředí pro příběh a přesně vystihnout atmosféru díla. Jak můžu soudit ze spontánních výbuchů smíchu střídaných skoro až hrobovým tichem, se opravdu bavila většina studentů bez rozdílu věku. Pokud

smích skutečně prodlužuje život, určitě nám přibylo pěkných pár let navíc.

Velice příjemné vystupování všech herců bylo jen třešničkou na pomyslném dortu. Představení zcela určitě splnilo moje očekávání. Nenudilo, pobavilo a přimělo k zamyšlení...

Pokud byste se chtěli o projektu dozvědět více, stačí navštívit webové stránky www.listovani.cz , kde jsou publikovány nejen informace o jednotlivých účinkujících, ale také program dalších vystoupení, názory a reference z ostatních škol a mnoho dalšího.

Barbora Adamová, 07.A

V pondělí 20. ledna proběhla zahraniční exkurze do Vídně.

V pátek 24. ledna byla uzavřena klasifikace za první pololetí školního roku 2013/2014. V pondělí 27. ledna proběhla pololetní klasifikační porada.

Ve čtvrtek 30. ledna proběhne první vyučovací hodina dle rozvrhu, druhou vyučovací jednotku třídní učitelé v rámci třídnických prací v kmenových učebnách zhodnotí první pololetí a rozdají pololetní výpisy vysvědčení. Výuka bude ukončena v 9:40 a od 10:00 do 16:00 proběhne Den otevřených dveří na GJW. V 19:00 se v divadelním sále Národního domu v Prostějově koná slavnostní večer u příležitosti 115. výročí založení GJW.

Úspěchy školy

Volejbal

Po prosincovém vítězství krajského kola v Olomouci odehrálo družstvo dívek kvalifikaci na celostátní kolo ve volejbale středních škol, která se konala 9. ledna 2014 v Bojkovicích. Dívky byly opět úspěšné a postoupily do celorepublikového kola, které se uskuteční ve dnech 29. – 30. ledna ve Žďáru nad Sázavou.

Zdroj: www.gjwprostejov.cz

Život maturanta

Život maturanta je jedna velká pohroma. Ne, opravdu, je to katastrofa. Ze začátku roku si říkáte „Jo, to je v pohodě, každý víkend se naučím dvě maturitní otázky, knížek je jen 20, to zvládnou levou zadní.“ A pak zjistíte, že se nejspíš stala někde chyba, že čas utíká nějak rychle, vy neumíte nic a navíc vám ze všeho začíná doslova a do písmene hrabat. I z předmětu, který vás bavil sebevíc, se stává jen povinnost, otrava a i k tomuto předmětu roste nechutí, až se vám zhnusí úplně. K běžným písemkám a každodenní rutině se přidává stále častěji se opakující myšlenka „Co budu dělat, jestli neudělám maturitu, popř. až se nedostanu na vysokou“, postupně si začnete trénovat větu „A dáte si k tomu hranolky a zvýhodněné menu za 29 Kč nabídnout můžu?“ za účelem vnucení si, že pořád nějakou práci mít můžete. Až ji umíte dokonale, říkáte si „Je to dobrý, mám alternativu.“

Pak je zde nedílná součást každého dne – učení. Nejdřív to jde vše jako po másle. Bohužel, se zvyšující se nechutí roste i neschopnost koncentrace. V praxi to znamená, že když se učíte, je několik variant, co ve skutečnosti děláte.

- 1) Tančíte před zrcadlem a představujete si život velké hvězdy.
- 2) Hrajete si na velkého filozofa – aneb- vedete hovory k sobě.
- 3) Jen sedíte a zíráte do blba.
- 4) Na všechno se vykašlete a jdete spát se slovy „Ráno vstanu, to zmáknou.“

Takže z původního „Ve 3 odpoledne začnu, v 9 to mám hotový, můžu jít spát,“ se stane „Jsem Superman, co bych to nezvládla za dvě hodiny ráno.“ V horším případě usnete přímo na stole. Jedna z nejčastějších myšlenek, které se ve chvílích jako jsou tyto, honí

v hlavách maturantů, zní: „Tak koho zabiju jako prvního, nebo vlastně, zabiju sebe, to bude prospěšnější aneb Život je už takový, odveze vás Makový.“ No a tato situace nedopadne jinak, než vytvořením taháku.

Ale dost o záporech. Samozřejmě, všechno má i své výhody. Člověk si začíná čím dál víc uvědomovat různé věci, začíná si užívat chvíle, o nichž ví, že mohou brzy skončit – takže víkendová posezení se spolužáky se stávají pomalu tradicí. Každý z nás ví, že určití lidé mu budou chybět, a proto se s nimi snaží udržovat kontakt, dokud to jde a každý je rád, že na všechno není sám.

Určitě si každý z nás už pomyslel „To nemám šanci zvládnout“, ale vždycky je důležité si vzpomenout na to, kolik lidí už úspěšně odmaturovalo, a rozhodně i to, že maturuje plná třída lidí a každý z nás má podobné obavy. Všem maturantům tedy přeji úspěšné zvládnutí maturity a přijetí na vysokou. A hlavně – PEVNÉ NERVY! Vždyť v životě budou horší chvíle, než nějaká maturita! 😊

Dominika Meniarová, 4.A

Divadlo Point

Tak trochu kultura

Je tu další rok a tahle rubrika zůstává stejná. Jen bychom chtěli poděkovat, že stále chodíte do divadla a snad si to užíváte aspoň jako naše redakce. 30. ledna proběhne (v MD Prostějov) slavnostní večer k 115. výročí naší školy. Dále bychom chtěli upozornit na Film Pan Enky, který bude mít reprízu 29. ledna v Brně a 11. února v Olomouci (více na: <https://www.facebook.com/filmpanenky?fref=ts>)

Divadlo Point

30. ledna v 19:00 - NAHÝ WOLKER (derniéra v MD Prostějov) - Vstupenky jsou k dispozici na Gymnáziu J. Wolкера

3. února v 19:00 - A. Saramonowicz: **TESTOSTERON - VYPRODÁNO**

20. února v 19:00 - **Umění milovat podle Ovidia (derniéra)** – přesunuto z 23.1.

22. února v 19:00 - A. Saramonowicz: **TESTOSTERON** - v Novohradském divadle, Hradec Králové

27. února - Pointík: **Tom Sawyer (premiéra)** - Divadelní soubor Pointík uvede svou první inscenaci na motivy klasického románu Marka Twaina o legendárním uličníkovi Tomu Sawyerovi a jeho kamarádech.

Režie: Aleš Procházka

Hrají: M. Zbudilová, A. Borovcová, F. Sovíček, M. Osladil, O. Kroupa, O. Kučera, A. Přikrylová, A. Dobrovolná, K. Hejcmanová, A. Flajsarová, E. Hlahůlková, J. Augustín, A. Špičák, V. Hrubá, E. Valkovičová, J. Trunečka, V. Korsová a další

Vendula Korsová, O7.B

Měsíc studenta GJW #1

Tímto článkem bych začal psaní mé nové rubriky s názvem Měsíc studenta GJW. Doufám, že bude stejně kvalitní, jako celý časopis Wolkroviny ☺ Nejdříve bych vám chtěl ale popřát vše nejlepší do nového roku!

Takže, prázdniny skončily (což bývá vždy ta horší zpráva), ale přejít znovu do školního režimu, nebyl zas až takový problém. To nejhorší mě totiž teprve čekalo - uzavírání pololetních známek. To bývá vždy těžké období pro studenta. Celé toto období trvá 1 až 3 týdny, přičemž v tom prvním týdnu bývá opravdu hodně stresu a učení. To ale určitě všechno znáte, takže by se dalo říct, že to píšu trochu zbytečně ☺. Pak si nakonec člověk řekne, jak to bude vypadat na konci školního roku.

Nyní se blíží únor, který s sebou přináší, doufejme, jeden z nezapomenutelných zážitků pro nás sekundány - lyžařský výcvik. Na lyžák se očividně všichni moc těšíme, je mi akorát líto tří lidí, kteří bohužel nepojedou. Já osobně neumím lyžovat, což je pro mě poměrně trapné, ale naštěstí nejsem jediný. Snad lyžák splní svůj účel a naučí neznalce lyží, jak správně a hlavně efektivně lyžovat.

Moc zajímavého se v tomto měsíci neudálo, takže tento článek беру spíše jako takovou „upoutávku“ k dalším dílům této rubriky. Věřím, že se toho stane v budoucnu o mnoho více, než tento měsíc.

Daniel Rozehnal, O2.B

ČR vs. USA

Šikana v americkém školství

Šikana ve školství existovala i během mého dětství. Její obětí bývají děti, které se něčím liší od ostatních. Ti, kteří naopak šikanují, obvykle nepoznali pěkné mezilidské vztahy v rodině, a tak v těch nepěkných zvyklostech pokračují i v jiných situacích. Jeden z důvodů, proč jsem zrovna já byla šikanovaná, byl ten, že jsem třeba přišla na školu nová, nikdo z dětí mě ještě neznal. Kromě dvou výjimek: když mi bylo šest a když mi bylo dvanáct. V prvním případě jsem měla to štěstí, že těsně před mým příchodem do té školy odtamtud odešla holčička, která se jmenovala také Jessica, a tak jsem ji nahradila jejím kamarádům, kterým chyběla, a všichni mě měli rádi. V druhém případě byla nová celá škola, všichni žáci byli noví, byla jsem na tom stejně jako všichni ostatní a stala jsem se společně s nimi součástí kolektivu. To, že mě přijali mezi sebe, vyjádřili tím, že pro mě vymysleli přezdívky Jesse James (můj bratr se jmenuje James) nebo Messica (slovo „mess“ ve smyslu „nepořádek“), aby mne tím přátelsky škádli. Dalším důvodem, proč se mi děti smály, byla skutečnost, že jsem vyrostla v chudé rodině. Měla jsem jedny šaty nebo nanejvýš dvoje, které jsem musela nosit pořád dokola. Navíc mi je šila babička a měly tvar „pytle od brambor.“ Tehdy jsem si myslela, že babička je tak ušila proto, že mě neměla ráda, ale teď jsem pochopila, že možná lépe šít prostě neuměla. Tato situace se změnila, když na spolužačky přišla puberta a s ní sociální cítění. Začaly mi nosit své staré věci. Dokonce jedna dívka přemluvila vlastní matku, aby mi koupila z peněz její rodiny šaty nové. Třetí důvod, pro který mě děti nebraly, byla moje angličtina. Říkaly mi „chodící slovník“ nebo „chodící encyklopedie“. Za to mohl do velké míry můj tatínek. Byl první člen naše rodiny, který vystudoval vysokou školu a velmi dbal na to, abychom my děti mluvily spisovně. Když jsem přišla domů s různými hovorovými výrazy ze školy, pohoršoval se a říkal, „Tak jsem vás ale mluvit neučil!“ Ovšemže se

šikana neomezila jen na slovní útoky. Našli se i jedinci, kteří mě chtěli po škole zbít. Většinou k ničemu nedošlo, protože jsem běhala příliš rychle a nemohli mě chytit. Na jiné škole jsem se zase zachránila tím, že jsem se začala kamarádit s nejvyšším klukem z naší třídy. Koupit si jeho ochranu bylo jednoduché, měl totiž pořád hlad. Peníze jsem sice neměla, ale posbírala jsem ve školní jídelně po ostatních vše, co jíst nechtěli, a nosila jsem to jemu. Měl klidnou povahu, ale proto, že byl veliký, ostatní děti se na mne bály sahat. Zajímavé je, že jsem většinou měla takové potíže pouze ve škole. S dětmi, co bydlely ve stejné čtvrti, jsme si spolu hrávali, dokonce jsem se skoro vždycky stávala něco jako jejich vedoucí. Vztahy s dětmi, co chodily se mnou do kroužků po škole, do příměstských táborů nebo do kostela, také byly lepší, než vztahy se spolužáky. Výjimkou ale byl letní tábor na horách. Někdo mi například ukradl sprej proti komárům. Já jsem byla potom tak poštipaná, že jsem měla celé tělo červené od jodu. Tam to možná bylo dáno tím, že pro mě nebylo místo u mých vrstevníků, dali mě tedy mezi děti starší, než jsem byla já.

A co vám poradím na závěr?

Pokud odsuzujete druhého člověka, zkuste se nejdříve zamyslet, než začnete někomu dělat ze života peklo. Ten člověk, kterým pohrdáte, může mít v sobě duševní bohatství, o kterém ani netušíte, nebo trpí či trpěl tak, že byste mu utrpení určitě nechtěli zvětšovat, kdybyste o něm věděli. A pokud se chová sám špatně, snažte se mu dát příklad svým vlastním dobrým chováním. Když se naopak stanete někdo z vás obětí šikany, nezoufejte. Můžete se naučit pár užitečných říkadel z angličtiny, například: „If you can't say anything nice, don't say anything at all“ (Pokud nedokážete říct něco hezkého, neříkejte raději nic.), „Sticks and stones may break my bones, but words will never hurt me!“ (Polenem nebo kamínkem mě můžeš rozbít kosti, ale slovem mi neublížíš.“), „It takes one to know one“ (Podle sebe soudím Tebe), nebo „Do unto others as you would have them do unto you“ (Chovejte se k ostatním tak, jak byste chtěli, aby se ostatní chovali k vám).

Jessica Jayne Maartin

Šikana v českém školství

V českém školství se můžeme se šikanou setkávat hlavně na základních školách. Na gymnáziích se šikana tolik nevyskytuje, poněvadž ti méně nadaní žáci závidí těm chytřejším jejich nadání a říkají jim hanlivě „šprti“. Na osmiletá gymnázia se dostávají právě ti nadanější ze základních škol. Avšak nejen více učenliví žáci mohou být šikanováni. Šikanován je zpravidla ten, kdo se více či méně odlišuje od ostatních. Problém jménem šikana je podle mého způsoben tím, že těm, kteří šikanují, se nedostává řádné výchovy, a proto mají pocit, že si mohou takříkajíc vše dovolit. Každý, kdo kdy bude šikanován, jak ve škole, tak kdekoliv jinde, by měl celou záležitost oznámit někomu, ke komu mají důvěru. Nikdy ne cizím lidem, poněvadž ti by toho mohli zneužít například k vydírání nebohé oběti tohoto zruďného činu. Šikana je zavrženíhodný čin a každého, kdo by kdy někoho šikanoval či by nečinně přihlížel šikaně a nenahlásil by, že se tento problém vyskytuje, by měl stihnout tvrdý, nelítostný, ale spravedlivý trest. Ti, kteří šikanují, se většinou těmito ohavnými činy snaží zapudit závist, která v nich koluje, protože oběti šikany nejsou sice dobré v určitých věcech, ale na druhou stranu jsou věci, kterými vynikají. Šikanu dělíme na fyzickou a psychickou. Fyzická šikana znamená, že ublíženého mlátí a psychická šikana je, například když je ublížený vydírán, okrádán nebo když je na něj dělán nátlak. Když šikanovaný nenahlásí, co se děje, vůbec tím ničemu nepomůže, spíše naopak. Když se o tomto činu nikdo nedozví, je zřejmé, že ani nebudou viníci potrestáni. Což znamená, že začnou nabývat mylného dojmu, že mohou beztrestně pokračovat. Někdy se stává, že když je dotyčný opravdu nepopulární, tak například tenhle problém začne tak, že zpočátku dotyčného šikanuje pouze jedna osoba a postupně se k ní

přidá více a více osob až je nakonec člověk sám proti třídě. V poslední době, když ublížený má strach svěřit se s tímto problémem doma, se na některých školách zavedl takzvaný výchovný poradce či školní psycholog.

Šikanu dělíme na 5 stadií:

1) Mírnější forma šikany, kdy kolektiv šikanovaného odstrkuje, pomlouvá, nebaví se s ním, sprádají proti němu intriky a dělají na jeho účet drobné legrácky a víceméně nevinné žertíky.

2) Fyzická agrese a přitvrzování manipulace, kdy se kolektiv odreagovává na nejslabším spolužákovi, nebo na školních zájezdech, kdy třídní psanec působí jako takový hlavní program volnočasových aktivit. Dále může nastat tato situace, když je ve třídě více agresivních lidí, kteří šikanou uspokojují své potřeby a tužby. Na druhou stranu, když se sejde přátelský kolektiv, nemusí nastat ani tato fáze.

3) V této fázi vzniká organizovaná skupinka agresorů, která se dělí na různé podskupiny. Pokud nevznikne pozitivní podskupina bojující za právo utlačovaných, tažení tyranů za mocí může nerušeně pokračovat a tím vzniká další fáze.

4) V tomto stupni se šikanování bere jako tzv. nepsaný zákon a existuje riziko, že se i mírní a ukáznění žáci připojí k agresivní části třídy.

5) Při této nejkrutější formě šikany se žáci rozdělují pouze na 2 skupiny-agresori a oběti. Agresori již mají v hlavě pouze jedno: násilí, které považují za úplně běžnou, obyčejnou a normální věc, někteří dokonce za jistý zvrhlý druh zábavy.

Martin Dobeš, O1.A

English Section

Attention!

Do you like English? Are you interested in writing stories or poems? If so, don't hesitate and send us your work! We'll be glad to publish it in our magazine.

Stories

KoaloTiger by Eliška Vránová

The rescue happened to a koala while we were on holiday in Australia last year. It was really amazing and I was lucky to get a photo of it.

I was walking along through the rainforest with my guide. There were a lot of plants, trees, monkeys, tigers, elephants and other animals. It was sunny and hot. There was a man with a sack. He was running. The guide was really angry. We got into the guide's car and drove. When we got close enough, the guide jumped out of the car onto a poacher.

The poacher was arrested. I took his sack. There was something inside. Something really strange. It was the first koalotiger in the world! It like this: It had head, paws and tail like a koala and the body, legs and voice of a tiger. The guide took the poacher to the police station and I took the koalotiger to the veterinary station.

I now live in Australia with Peter (the guide) and Nala, my pet koalotiger.

GJW goes People – Watching in New York

Erik Kolář:

Before my journey I had never been to America, although I always wanted to go there. I decided to do so last year and I honestly didn't know what to expect. Of course I had seen films taking place in the USA, "but you can't trust films," my parents said.

So, after my arrival I immediately started to look around. And I must say you can certainly not trust in those films, where all you see is men with suits and women with fancy dresses. In reality it's not like that at all. I saw only a few people in suits.

But there was one man in a suit I will remember for a long time. His suit was a beauty, purple and partially covered with diamonds. It must have cost him at least 5,000 dollars or more. He had a yellow shirt underneath his suit and black leather shoes. I wanted to ask him about the suit, but before I could get close to him, he sat in his Ferrari and drove away.

Other people had less fancy clothes. Far less fancy. Then there was this one crazy guy, who wore a transparent T-shirt and even transparent shorts. Luckily there were no more people like that.

I even saw a bride there! She looked like she was running away from the wedding! Her dress was a bit dirty on the bottom, so it looked like she had been running on some dirty road.

Nikola Nováková:

I met elegantly-clothed people, like the woman in the cafe wearing a dark blue blazer with a nude – colored handbag and matching pumps, but also a man who was wearing like a hundred colors! Red shoes, orange pants and hat, a pink T-shirt, and a red sparkly jacket. He looked awful. He looked like a fool.

Eliška Koblerová:

After my arrival in the center, I was very surprised. The American lifestyle was everywhere. Different food, buildings, and cars, but mainly I had never seen so many groups of people wearing the same hats or tops, etc. The most memorable clothes were worn by a young lady wearing a big black bra under a see-through pink blouse. It looked terrible, but that wasn't all! She also had white leggings and a pair of black tanga panties. She was very fat, so you can imagine how the outfit looked on her. This transparent lady scared me so much I immediately departed from NYC and headed back to the Czech Republic.

Jan Zbránek:

During my last holiday I finally got to visit New York. There, and in the whole of the United States, there is another culture entirely. In the city there are more street artists than in the Czech Republic and their performances are amazing. I spent a lot of money putting coins into their hats. I also saw a few famous people. But otherwise I think it must be hard to live in a big city like New York. It's very easy to become homeless. You need a lot of knowledge to get a job in which you earn enough money for your family. I saw a lot of men in suits, so I think that there is a lot of rivalry and you must be better than others if you want to be somebody.

Other people say that, in America there are a lot of fat people. Yes, that's true, but, on the other hand, I met a lot of young boys and girl who had a healthy lifestyle and everyday they are exercising on the street. This activity is called calisthenics or doing a street workout. I wish I could visit New York one more time...

Martin Židek:

I'm originally from the countryside, so I'm not so much into fashion. I was really surprised to see tons of people clothed like in the magazines or wearing so many different styles in one place, including women wearing pleated miniskirts and boys wearing baggy pants, low-slung jeans and hooded sweatshirts, especially teenagers.

Alexandra Müllerová:

Last year I visited America with my friend. We saw everything from colourful cotton dresses in the style of the 50's up to the latest fashions. At the cinema I met a lady who was about 80 years old and really tiny. She was wearing a leather miniskirt, orange knee-length boots and woolen tights even though it was summer, a purple satin blouse, a pink jacket and, on her head, she had an enormous hat with a raven on it. I don't want to see it or her ever again.

Marek Přikryl:

I'd like to write about people who live in New York and their extravagant clothes. I was there two weeks ago and I saw a lot of crazy outfits. One of these people was a woman who was wearing a big hat with a fake bird on it. It was really strange, because the bird had long wings, which were connected to the sleeves of her shirt. Her shirt was made from feathers, so she looked like an overgrown bird. It was really weird, but also ridiculous, because she looked like an animal escaped from the zoo.

I also saw a man who was wearing a huge pink shaggy sweater and pink trousers, too. He looked like an enormous serving of candy floss. I love candy floss, it's my favorite sweet, so I felt the urge to take a bite out of him. Yeah, I know. I'm strange, but I'm really glad I had this opportunity to experience what was for me the new clothing culture of another country.

Biologické okénko

Biologická olympiáda

Rok s rokem se znovu sešel a opět je tu biologická olympiáda (BiO), která výrazně rozšíří vaše vědomosti z okruhu biologie. Letos se koná již 48. ročník této soutěže. Účastnit se jí mohou dobrovolně všichni studenti

gymnázia, a to v kategoriích: D (prima, sekunda), C (tercie, kvarta), B (kvinta, sexta) a A (septima, oktáva).

Z méně náročného školního kola postoupí 3 nejlepší studenti do těžšího okresního kola a krajského kola. Všechna kola se skládají ze tří částí- teoretická část (test), praktické poznávání (rostlin, živočichů, hub a nerostů) a laboratorní část (mikroskopování).

Témata olympiád se každým rokem mění. Letos kategorie C a D spojuje téma Světlo a barvy v přírodě, kategorie A a B mají téma

Komunikace. Na stránkách biologické olympiády (www.biologickaolympiada.cz) naleznete přípravné texty a seznam přírodnin pro všechny skupiny. Přípravný text je pro vás připraven zajímavou formou, je doplněn o řadu obrázků, odkazů na rozšiřující informace či videa na YouTube.

Potká foton (světelný paprsek) fotona. „Kam letíš?“ „Přímo k zemi. Jsem nabitý energií a čekám, že mě něco pohltí, přál bych si, aby to byl chlorofyl. To by se pak děly věci...“ Takto zajímavě začíná studijní text Světlo a barvy v přírodě. Zabývá se obecně světlem, rostlinami, živočichy, minerály a půdou. Pojednává tedy o jevech na první pohled velice známých. Jaký má však smysl různobarevnost organismů? S čím souvisí barevná krása různých nerostů? Na tyto a mnoho dalších otázek naleznete odpovědi právě v přípravném textu!

Témata bakteriální (ne)komunikace, čistící stanice či hormonální řízení Vás určitě přivedou i k soutěžnímu textu Komunikace. Brožurka se věnuje poměrně širokému okruhu problémů od úrovně jednotlivých molekul až po celé komunity a společnosti. Aby Vás autoři co nejpřirozeněji uvedli do této vzrušující oblasti přírodovědy, volí v prvních kapitolách často cestu konkrétních příkladů. Budiž vám tedy brožurka inspirací a průvodcem po světě komunikace!

Pokud vás tento článek zaujal a rozhodli jste se olympiády zúčastnit, udělali jste dobře. Věříme, že na naší škole je mnoho skvělých biologů a tohle je možnost, jak to dokázat. Studenti z naší školy již v minulých letech dokázali, jak dobré mají znalosti z biologie, protože v této soutěži dosáhli

velice dobrých výsledků (Michal Buchta O7.A, Libor Marčan O6.B, Klára Pekařová O5.A, Lenka Hrdličková O4.B, Adéla Navarová O4.A, Martin Kocourek O3.B). Nezapomínejte však, že se oceňuje spíše schopnost (bio)logického myšlení než fotografická paměť bez znalosti souvislostí. Tak neváhej a přihlas se, tak jako my. Šťěstí přeje připraveným!

Pixmac.cz 67197859

Martin Kocourek, Ladislav Blechta O3.B

Počítačové hry

LEGO Batman 2

Gotham City opět obléhají zlověstné síly. Tentokrát však útočí s takovou silou, že už nestačí, aby se jim postavil pouze Batman. Ke svému odboji si musel povolát i další superhrdiny z komiksové stáje DC. Ti s sebou do druhého LEGO Batman dobrodružství přinášejí, vedle potřebného klidu a míru pro tamní obyvatele, svěží větřík, jenž z něj dělá jednu z nejlepších her, která pod LEGO licenci doposud vyšla.

Prodělané změny se určitě nenesou v duchu revoluce, ale spíše rozšiřují a malými drobnostmi doplňují už tak dost robustní šablonu LEGO her. Proto se i zde setkáte se známým uživatelským rozhraním, ale i herními principy. LEGO Batman 2 se na to konto možná řadí do akčního žánru, ale zároveň své hráče nutí občas přemýšlet – nyní dokonce ještě urputněji než kdy předtím. Neznamená to, že by akční složka ustoupila do pozadí. Pouze do svých útrob pojala i další aspekty hraní, přičemž s nimi dohromady tvoří naprosto přirozený a dynamický celek.

Martin Dvořák, O1.B

Portál: Daleká cesta

Kapitola 6: Konec turnaje

Pokračovali jsme v hraní. Takové bitky jsou asi na denním pořádku, protože se hned poté všichni začali bavit, jako kdyby se nechumelilo. A navíc různými jazyky. Bylo to strašné brebentění, to vám povídám. Reggan pokračoval. Dostal srdcové J a pikovou 4. Doteď měl celkem štěstí, šance na výhru podle mě ale neměl dost vysoké. Oba ale chtěli vyhrát, a proto pokračovali.

První tři karty byly srdcová 8, kárová 4 a křížová 8. Protihráč se pousmál. Vsadil zhruba polovinu svého jmění, a Reggan dorovnal. Další kartou byla srdcová 4. Až teď jsem si všiml, že Reggan má tři čtyřky. Protivník se ale velice hlasitě rozchechtal a vsadil All-in. Jestli blafuje, tak mu to opravdu jde. A Reggan to nepoložil, nýbrž se nervózně pousmál a dorovnal. Vítěz bere vše! Poslední karta – pikové J. Oba ukázali karty. Protihráč měl dohromady tři osmičky, dvě čtyřky, jednoho J a eso, ale Reggan měl tři čtyřky, dvě osmičky a dva J. Reggan vyhrál vše. Soupeř vstal. Myslel jsem, že se znova schyluje ke rvačce, ale on mu jen podal zelenou lepivou ruku a poblahopřál mu hrubým, chraplavým hlasem. Já jsem mu konečně za celou dobu alespoň trochu viděl do tváře. Pod kápí se skrývala mastná zelená hlava s jemnými vlasy s nádechem tyrkysové. Tvář lemovala nejedna hluboká jizva. Z obličejů mu trčel dlouhý nos pomazaný jakousi mastičkou. Oči měl tmavozelené, upíral zrak přímo na mě. Hned jak jsem ho uviděl, jsem věděl, že se nepotkáváme naposled.

Kapitola 7: Jedeme dál vstříc nebezpečí

Pogratuloval jsem Regganovi, který vyhrál horu zlata a láhev jakéhosi nápoje z kaktusů. Poté jsem šel do postele. Zdálo se mi o finalistovi pokerového turnaje, o jeho odporných rukou, o jeho dlouhatánském kostnatém nosu a o jeho očích, které na mě upíraly zrak. Poté jsem si uvědomil, že mě sleduje celou noc, neustále. A nyní i celé ráno ve snu.

Ráno jsem se sbalil. Bylo těžké rozloučit se s místem, kde jsem prožil tolik zážitků. Ale museli jsme pokračovat. Aspoň, že s námi jede Reggan, bude to o to větší zábava. Vyšel jsem ven a naposledy se podíval na hostinec. Pak jsem se otočil, nasedl jsem, a co nevidět jsme se již proháněli skrze zdánlivě nekončící žlutou placku pojmenovanou poušť. Jak jsem pořád koukal na ty kaktusy a uschlé stromy, začal jsem přemýšlet, kam že to vlastně jedeme. Pak jsem si vzpomněl – jedeme se poradit do elfího města. Budeme stát čelem elfí radě, řekl bych několika bohatým snobům, ale jakmile bych to řekl Gallisovi, nevím, jak by to se mnou dopadlo.

Poté mi začaly padat oči dolů a pomalu jsem usínal. V duchu jsem si říkal, ať se mi nezdá zase o té bytosti z pokerového turnaje. Osud mi rád vyhověl, aby mohl přinést ještě horší sny. Zdálo se mi o mámě a tátovi. Bylo to chvíli po té, co jsem se ztratil v portálu. Oplakávali mě, bylo mi jich strašně líto, nejráději bych je běžel obejmout, ale mé tělo říkalo, že nikam nepůjdu. Řekl jsem si, abych se probudil, že je to jen sen a že teď se jim po mně už nestýská. Skutečně to zabralo. Probudil jsem se a skutečnost mě udeřila do hlavy. Byli jsme v džungli. PARÁDA, konečně aspoň nějaká dobrá zpráva.

Jan Pácl, O2.A

Všechno má svůj šťastný konec

Všechno to začalo už kdysi, asi kolem roku 1800. Tehdy se lidé velmi báli různých věcí, třeba válek, moru anebo věčné samoty. Čeho se ale báli nejvíce, byla maska smrti. Tak se přezdívalo příšernému vrahovi, o kterém se povídalo, že dokáže zabít i svým pohledem a že by dokázal vyvraždit celou vesnici. Kupodivu všichni věděli, proč zabíjí, ale nikdo mu z téhle deprese nedokázal pomoci. Před deseti lety mu totiž zemřela manželka. Pravděpodobně ji někdo uškrtil a právě tehdy začal pít a všechno se to tak divně semlelo. Nikdy se nepřišlo na to, kdo ji vlastně zabil.

Každopádně si tehdy umanol, že se musí pomstít, a tak začal všem dělat to, co se stalo jeho ženě. Všichni z něj měli strach. Každý vycházel z domu, jen když to bylo nezbytně nutné. Schovávali se ve sklepeních, aby se k nim nemohl v noci vkrást. Tehdy to v téhle malé vesničce nebyly zrovna veselé časy. U každého dítěte, které se narodilo, bylo z 90% jisté, že se nedožije 10 let.

Jednou do vesnice přijela pro obyvatele neznámá osoba. Jmenovala se Emily. Kdysi se jí stalo něco podobného. Jejího manžela také někdo zabil a dosud se nevědělo kdo. Na rozdíl od „masky smrti“ ale věděla, jak se s takovým zážitkem vypořádat. Sama si tím totiž prošla. Emily ze začátku nevěděla, co je to zač, ale potom se od obyvatelů dozvěděla více. Byla dost odvážná a jednoho dne se rozhodla jej navštívit. Nejdříve ji chtěl zabít, ale jak k němu začala promlouvat, zklidnil se. Byl překvapený, protože s ním už léta nikdo nepromluvil vlídného slova. Najednou přestal mít chuť mstít se a s Emily si rozuměli. Začali se spolu bavit a ona mu pomohla od deprese. Netrvalo to dlouho a ze všech opadl strach. A tak se po pár letech tahle vesnička probudila zpátky k běžnému životu.

Valerie Cekulová, O1.B

©Vendula Korsová

Redakce

Adéla Cekulová

Valerie Cekulová

Aneta Daněčková

Martin Dobeš

Martin Dvořák

Vendula Korsová

Adéla Navarová

Jan Pácl

Michal Pokorský

Daniel Rozehnal